

Ha kezdő festők valamilyen festészettechnikai dologban elakadnak, ők hívják fel. Kiss Márta restaurátor szakot végzett, ezért mindent tud az anyagokról. De nem csak a színek érdeklik. Virágesszenciákat készít, különleges növényeket nevel, lehet vele beszélgetni a bolygók napi állásáról és mindenről, amitől az élet jó.

A csíkos szatyor

EMBEREK ÉS CSILLAGOK

KISS MÁRTA FESTMÉNYEI

SZÖVEG: OSGYÁNYI SÁRA

– Alig van olyan képed, ahol ne lenne ember. Mi érdekel azokban, akiket megfestesz?

– Megfigyelem és szeretem őket. Érdekel a nyílt és a rejtett szépség, látom a hétköznapiban, a rútban, a groteszkben is a szépet.

Olykor pont az idegenségük miatt festek meg embereket, és így tudok kapcsolódni velük. De az is előfordul, hogy bevillan egy képi ötlet, és ehhez keresek modelleket. Ilyenkor barátokat, ismerősöket állítok be, és bár sokszor hasonlítanak önmagukra

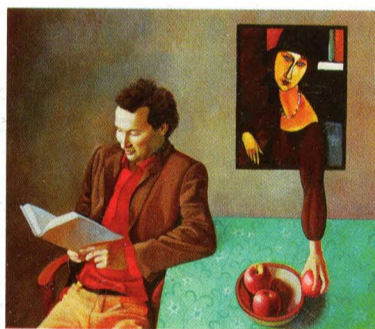
a képeken, mégsem őket kutatom, mert ebben az esetben átlényegülnek, és a kép történetének részévé válnak. Aztán vannak olyan arcok és figurák is, amiket fejből festek.

Néha portrékat is készítek, ilyenkor a személy izgat, egész lényével. Amikor magamat festem, az a belsőmmel való izgalmas találkozás egy külső tükörképen keresztül.

– Sok kiállításod volt, közgyűjteményekben is szerepelnek képeid. Mik voltak az ide vezető út fontos állomásai?

Vizen járni tilos

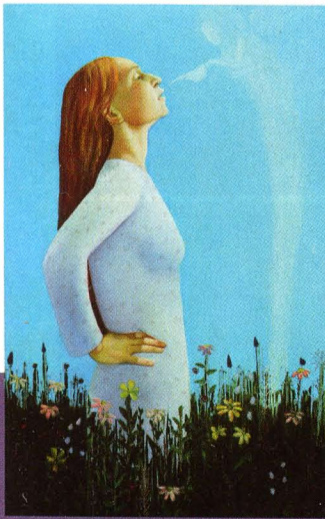
A konyhában

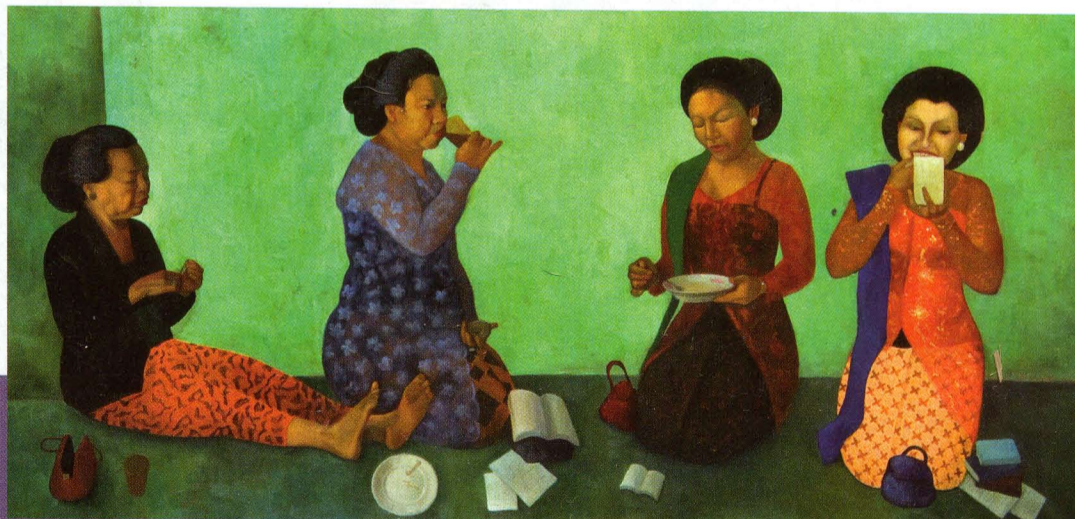
Hallottátok?

Szt. Kristóf

Elixír

Jávai énekesnők pihenője

– Az egyetemen eszembe se jutott, hogy egyszer festő lesz belőlem. Festő-restaurátornak készültem. Sokat másoltam mindenféle korú és technikájú képet. A diploma után fél évet Chicagóban éltem, itt merült fel először, hogy saját képeket készítsék. Egy indonéziai út után döntöttem el: festő leszek. Fontos volt ez az elhatározás, mert két malomban nem örülhettem. A restaurálás és a festés más-más hozzáállást kíván. De izgatott az ismeretlen út, hogy mindazt a technikai tudást, türelmet és

alázatot, amit restaurátorként elsajátítottam, arra használjam, hogy a bennem felmerülő képeknek formát tudjak adni.

Az első indonéziai út után egy ösztöndíjjal visszamentem Jávára, ahol még két évet éltem. Itt elegendő időm és alkalmam volt saját képekkel foglalkozni úgy, hogy senki nem szólt bele abba, amit csinálok. 2007-ben jöttem haza, és bár sok volt a nehezítő körülmény, kitartottam az elképzeléseim mellett, és itthon is folytattam a festést.

– Mi foglalkoztat mostanában?

– A növények, az állatok, az emberek, a csillagok, és az a szövetség, amely mindezeket összefűzi. Ebben az évben megvalósult egy régi vágyam, lett egy kertünk, ahol végre ismét közelebb lehetek a természethez. Barátkozom a növényekkel, és barátkozom az állatokkal. A képeimen általában az emberek vannak a középpontban, egyedül, együtt, kapcsolódva vagy egymás mellett, történetekbe ágyazva, vagy csak úgy, létezve.